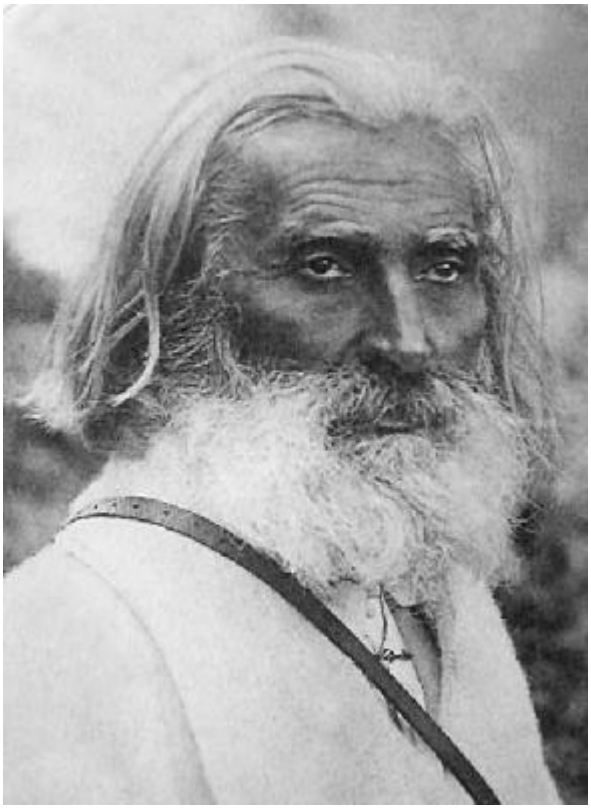
17.07.2022 г. / 23:32:56

Вяра

Допълнение към "КОЙ КРАДЕ НАШИТЕ ДУШИ? I - ва част - ДЪНОВИЗЪМ"

За всеки вярващ човек е ясно, че рано или късно *„ще изпрати Син Човечески Ангелите Си, и ще съберат от царството Му всички съблазни и ония, които вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще има плач и скърцане на зъби” (Мат. 13:41-42.)* и все пак сме свидетели на ужасни съблазни. Кой каквото пожелае, това може да върши и проповядва. Никой няма право да му пречи. Свобода на всичко!

Например едни люде, чрез разните католически кюрета и тайни конгрегации, всекидневно ни внушават да зарежем своята безценна праотеческа вяра и да възприемем „непогрешимите” своеобразни възгледи на римския папа. Други пък чрез различни, добре платени американски, английски или германски пастори, разрушават из основи установленията на светата ни Църква и денонощно работят да ни разколебаят във вярата, да завладеят сърцата ни и ги

предадат на своите масонски господари кредитори, проповядвайки идеите на разпопения римокатолически калугер Мартин Лутер, които идеи не се различават много от днешния комунизъм.
Но нека бъдем честни, че най-големи „заслуги” като съблазнител трябва да се признаят на нашия съотечественик Петър Дънов. Ето накратко неговата биография.
Петър Дънов е син на варненския свещеник Константин Дъновски. По природа бил мързелив, непокорен и опърничав, а учението не му вървяло. Учил малко в родния си град, но понеже се сприятелил с недобри другари, прекъснал училището. Колкото пари могъл да откачи от своя добър баща, изял с тях и пропилял. Но нравствено-разпуснатият му живот искал пари, пари и пак пари. Като видял, че няма какво повече да се пропилява, поставил си за цел да влезе под кожата на протестантите, та дано от тях падне нещо. Представил им се като човек, който напълно споделя техните възгледи. Сприятелили се, омагьосал ги и не след дълго те го изпратили в Америка да се школува в тяхното верую. И там Дънов вървял по същия път, и там изял доста чужди пари, ала нищо не постигнал. Нито наука научил, нито по-добър човек станал. Като видели накъде отива работата, изпъдили го.
Сетне записал медицина, но нали и за нея трябва труд и прилежание, та и в нея не му провървяло. Сприятелил се с теософите, като се представил за техен човек. И тях омаял, а те със свои средства го изпратили в Индия да изучава тамошните факирски науки. Отишъл, правил, струвал, пари прахосал, но пак нищо не постигнал. Най-сетне, като се уверили и те, че е за нищо негоден, напъдили го.
След като бил изоставен от всички, останал без средства. Но разгулният живот иска своето - пари, много пари. Поради което подобно на блудния син си спомнил за бащината къща и отечество, та се завърнал. Отишъл в родния си град, но не-радостното му минало му попречило да се застои. Всички го

отбягвали, затова се преселил в София, където никой не го познавал, па и като многолюден град, по-малко контрольори на неговия разпуснат живот.
В София захванал да прави беседи на религиозни теми, но понеже знаел какво харесват хората, говорел им само това, което да им се понрави. Например ги съветвал така: *„Вярата си пазете. Постоянно в църква ходете. Никакви сектанти в домовете си не приемайте. Само на църковните представители владиците и свещениците се повинувайте”* и т.н. Но всичко това говорел, докато спечели доверие. Сетне лека полека започнал да се отклонява от истинското православно учение, като в замяна обещавал на слушателите си по-превъзходен път: че онзи, който го последва, ще се радва на една неограничена „свобода” и то „свобода във всяко едно отношение”. Свобода и политическа, и духовна, и в любовта. Навсякъде свобода. А на по-младите и нравствено пропадналите това много им се понравило.
Мнозина, по-предвидливи и нравствено издигнати слушатели, като видели накъде отива работата, един по един напуснали това общество, но на тяхно място, научавайки се за идеологията на този „чуден учител”, дошли стремящи се към свободомислие. По този начин Петър Дънов и до днешен ден се радва на доста последователи, които са му принесли в жертва и последния си залък религиозно здраве и семейно щастие.
За да замаскира своето истинско гибелно намерение, той никога не се отрича явно от християнството, а се представя като най-правилно разбиращ свещеното Писание, дори за прероден Христос. Даже когато полицейските власти през 1917 година са снемали от него дознание, той в самото дознание се е именувал православен.
В други случаи той не криел своите възгледи. Така, например, говорел: *„Често ме питат, проповядваш ли неща, съобразни с църквата? Отговарям: аз проповядвам неща, които са*

съобразни с Божествения закон, пред Господа не лъжа. Дали обаче моето учение е съгласно с вашите възгледи, това за мене е безразлично. За мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с великия закон; да не бъда лъжец пред Бога, пред небето, пред ангелите, пред светиите — то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат ученията и така мислят, няма за какво да се боим".

По-нататък: *„Някои казват: ама ти имаш за цел да образуваш нова секта?" — Нашата задача е да въдворим царството Божие на земята. Искам да образувам една секта, но каква? — Да станем проводници на Божия закон, който да завладее всички — и мъже, и жени, и деца — синове на царството Божие да станем, да заживеем живот, какъвто трябва. И сега когато хората ми се оплакват: „големи нещастия станаха", аз им казвам: радвам се, че вашите затвори се разрушават, че вашите стари убеждения падат, защото ако от едно шише не се излее застарялата вода, не може да се налее в него прясна. Когато Христос дойде, евреите трябваше да се считат по същия начин отпаднали и да заживеят нов живот, но те казаха: „Ние Моисея познаваме, Тебе не познаваме; Ти искаш да образуваш секта. Но Той, както виждаме, секта не образува, макар от еврейско гледище да беше еретик".*

Още по-нататък: *„Някой ме питат: ти православен ли си? — Може да бъда православен, но от гледище на църквата да не бъда такъв. И за Христа казваха: „Той иска да унищожи нашия народ"* ***(„Многоцен. бисер." стр. 11—12.).***

Ако някому това се вижда твърде неясно, то ето още няколко негови твърдения: *„Аз и Христос учим едно и също нещо. Нищо повече. Някои питат: ти кой си? Не е въпрос аз кой съм. Други питат: кой е Христос? Не е въпрос и Христос кой е. В света има само един, а Той е Бог на любовта, Който се проявява в каквото иска и чрез когото иска* ***(Сила и живот. Серия V, стр. 379.)****. Ако думите ми, казва Христос, пребъдват във вас. Но думите на кой Христос? Не думите на Христа преди*

две хиляди години, а на Христа, който ви говори сега” ***(Сила и живот. Серия V, стр. 379.)***.
И най-сетне: *„Христос живее между вас, и всеки може да го види с очите си, но... за туй трябва да бъде с особено зрение, което вижда през стените”* ***(Сила и живот. Серия V, стр. 432.)***; и на друго място: *„Мислите ли, че ако сега беше се изправил Христос пред вас, другояче щеше да ви говори? Той е казал думите, които и аз също ви казвам”* ***(Сила и живот. Серия V, стр. 379.)***.
Дотук разгледахме съвсем накратко житието на Петър Дънов от младини до отпадането му от св. Православна Църква. Сега пък нека да видим, пак така накратко, някои негови твърдения и резултатите от това гибелно негово учение, срещу което, ако не вземем овреме сериозни мерки, не се знае докъде ще ни доведе то.
Според християнското нравоучение в човека се различават два вида свобода: свобода на волята, която се заключава в доброволното направление на неговата деятелност по отношение на тези или онези предмети, в свободен избор към тези или онези цели и средства към техните постижения. При този вид свобода на човешката деятелност волята може да бъде насочена както към добро, така и към зло ***(Второзак. 30:15-19; Прем. Сир. 15:14-17)***.
Другата е свобода нравствена, свобода на духа, която се изразява в стремление на човека към истината, доброто и светостта, към истинското свое назначение, т. е. към богоподобие; такава свобода изключва греха, освобождава се от него, защото, по думите на Христа, *„който прави грях, роб е на греха“ (Иоан. 8:34)*.
Като *„образ и подобие Божие”* човек е свободен тогава, когато подчинява своята воля на Божията воля. *„Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина” (1 Иоан. 1:5).* Човек е свободен, когато неговата воля управлява Сам Христос и Светият Дух: *„Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни”*,

казва Христос *(Иоан. 8:36).* Подчинението на човека на волята Божия и на нравствения закон е уподобяване на Бога.
Според тоя закон се забраняват не само лошите дела, но и лошите мисли по следните причини:
1. Защото когато в нашата душа има лоши желания и мисли, тя е вече нечиста пред Бога и недостойна за Него, както казва Соломон: *„Помислите на лошавите са гнусота пред Бога” (Притчи 15:26.).* Затуй за нас е необходимо да очистваме себе си и от вътрешна нечистота. Апостол Павел убеждава: *„Нека се очистим от всяка сквернота на плътта и на духа, като вършим свети дела със страх Божий” (2 Кор. 7:1.).*
Сквернотата на плътта са тежките плътски грехове като блуд, пиянство, преяждане и т. н. Сквернотата на духа са пък греховните мисли, чувства и желания, напр., самолюбие, гордост, завист и пр.
2. Защото от греховните желания и помисли като от семена се раждат и греховните дела; пред всяко наше дело обикновено върви мисъл или желание, тъй че каквито са нашите мисли и желания, такива са и делата ни. Затуй, за да се предпазим от лошите дела, ние трябва да потъпкваме в себе си порочните мисли и чувства. Господ Иисус Христос нарича човешкото сърце извор на всички беззакония: *„От сърцето излизат зли помисли, убийства, прелюбодения, блудства, кражби, лъже-свидетелства, хули” (Мат. 15:19)*.
Коренът на всеки грях, според думите на ап. Иаков, се намира в лошите пожелания: *„Всеки се изкушава увличан и примамван от собствената си похот; след това похотта, като зачене, ражда грях, а грехът, извършен, ражда смърт” (Иак. 1:14-15.).*
От всички грехове обаче в нравствено отношение е най-тежък прелюбодеянието. В Новия завет недвусмислено четем: *„Нито блудници, нито идолослужители, ни прелюбодейци, ни малакийци, ни мъжеложници, нито крадци, ни користолюбци, ни пияници, нито хулители, ни грабители няма да наследят*

Царството Божие.” (1 Кор. 6:9; Гал. 5:19-21; Ефес. 5:5; Откр. 21:8.).

А сам Господ наш Иисус Христос, за да поясни старозаветния закон, казва: *„Слушали сте, че бе казано на древните: Не прелюбодействай. Аз пък ви казвам, че всеки, който поглежда на жена с пожелание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си” (Мат. 5:27-28.).*

Докато Петър Дънов в желанието си да припечели повече последователи, които да може да използва, внушава им така: *„Духът изисква да бъдем и като царе и като последни хора, еднакво свободни. То е учение на Христа, което проповядвам; да имате и да давате свобода, и умствена, и сърдечна, и религиозна, и гражданска, и домашна: свобода навсякъде” (Дънов, Беседа на 23. VIII. 1915 г.)*.

„Който ви обича”, поучава своите последователи Дънов, *„не може да иска да ограничава нито вашето сърце, нито вашия ум, нито вашата воля. Той трябва да има вяра във вас и да остави свободни вашите действия”.*

Това значи: ако мъж люби жена си, а тя прелюбодейства с друг, мъжът е длъжен да остави жената *„свободна в нейните действия”*, да не ѝ запрещава, нито дори да я вразумява с думи; нека блудства: *„да имате свобода сърдечна, свобода на чувствата и в действията”…*

Вместо постоянна и неразделна любов Дънов предлага на съпрузите „разнообразие”: *„Избягвайте еднообразие във всичко! Разнообразие в науката, разнообразие в работата, разнообразие в любовта. Там води пътят на свободния дух”*, т. е. днес жената люби своя мъж, а утре за разнообразие може да залюби другиго, в друг ден трети; същото това за разнообразие да върши и мъжът. Брак не на хора, а на скотове!

Учението на Дънов за „абсолютната свобода” го е довела до открита проповед на блуд и разврат. В една от своите

напечатани беседи, както и по-горе видяхме, Дънов говори: *„Свободата дава широк простор на действия”*. А за какъв „широк простор на действия” учи той българското общество се вижда от друга негова книга „Сила и живот” Серия I. В нея на страница 101 той пита: *„Що е грях?”* и отговаря: *„Всяко нещо, което не ражда, няма плод или зародиш в себе си, е грях. Една жена, която сводничи, блудства, без да ражда, прави грях. Зачатието изкупва греха” (П. Дънов „Сила и живот” серия I стр. 101.)*.
По такъв начин всички блудници, които раждат от блуд, не са грешни в тоя грях и могат да продължават своето грешно дело, стига само да раждат. Тяхното блудодеяние престава да бъде грях дори и за по-рано родените плодове в блуд. Едно зачатие изкупва всички престъпления от тоя род. Това е все едно да се каже на крадците и разбойниците: Крадете, убивайте, не се смущавайте от своята съвест - тъмницата ще изкупи вашия грях.
А за своите нравствено разпуснати последователи П. Дънов *„е наистина учител, и то такъв, за какъвто българският народ е копнял още от появяването си на земното кълбо” (Истинолюбиви. „Учението на учителя Дънов” стр. 7.)*, и че *„неговото учение е дошло навреме, за да вразуми и ощастливи българския народ*" *(„Де е истината*", *стр. 40-51.)*...
Петър Дъновото учение внушава: Няма никакво престъпление, никой няма право да те ограничава в твоето намерение. Ти намираш за твое добро да извършиш това или онова дело, извърши го. „Никой няма право да ограничава вашето сърце.” Ама някой не е съгласен с вас! Той няма право „да ограничава вашия ум”. Вие искате да си доставите някакво удоволствие - можете. „Никой няма право да ограничава вашия ум, вашето сърце и вашата воля”. Така учи Дънов.

Ако вникнем по-добре в учението на Дънов и неговите последователи, ще видим, че то из основи разсипва нашия

семеен и обществен живот.
Може би мнозина знаят за скандалната случка в гр. Стара Загора — там, където една доста интелигентна жена, заблуждавайки се в дъновизма заради някакъв си „духовен” мъж зарязала своя мъж и децата си.
Друга една дъновистка, увличайки се от дъновизма, искала да се спаси от дявола чрез прераждане и взела та се обесила край София, ***като всичкия си имот завещала на дъновисткото „Бяло Братство”***.
Кой не знае дарбите и способностите на доцента при Софийския университет Сапунджиев, който само под влиянието на това гибелно учение, т. е. дъновизма, изгуби всякаква цел в живота и се самоуби?!
А младежът Александър Стоянов, който благодарение на дъновизма изпадна в анормално състояние, опита се да убие своите родители, но успя само да ги нарани, тъй като бе заловен и обезоръжен?! (Вестник „Мир” бр. 789 от 25. X. 1926 год.).

Ами да говорим ли за хилядите нервни разстройства, припадъци и полудявания станали вследствие на разните Петър Дънови опити за сеанси и хипнотизации — доказани от медицинските власти! Ами семейните разстройства! Малко ли са те? И защо стават? Стават защото ето на що учи „необикновеният учител”: *„Пожелаеш ли някого, пожелае ли те той, никой и нищо не трябва да се изпречва на брака на вашите души* (и на вашите тела - шепнат понтифите (първожреци – *бел. ред.*) в нощните консилиабули (тайни събрания – *бел. ред.*)”. *„Който ви обича, не може да иска да ограничава нито вашето сърце, нито вашия ум, нито вашата воля. Той трябва да има вяра във вас и да остави свободни вашите действия”* (Неделна беседа от 26. III. 1922 год.).

Колко много мъже напускат жените си и обратно — жени напускат мъжете си само за това, задето техните другари в

живота се опитват да се месят в тяхната „абсолютна свобода в мислите, чувствата и действията” към новите им духовни избраници от дъновисткото общество, с които имат намерение „да разнообразят живота си”. Нима вследствие на тези неразумни разводи малко семейни огнища се разсипаха, и малко невинни дечица останаха немили и недраги да се скитат от къща на къща? Ето докъде ни доведе Петър Дънов, „неограничената свобода” и неговото постоянно внушение „да се разнообрази човек във всяко едно отношение”. Ако ние ядем тези горчиви плодове сега, то е защото много слабо се интересуваме от действията на разните неканени гости в мило-то ни отечество, които по различни начини си играят с нашето бъдеще, с нашата надежда.

А и в политическо отношение „учителят” Дънов не учи на хубаво нашето общество. За него патриотизмът е най-голямото зло в света, а комунизмът е който, според него, ще ни оправи.
„Патриотизмът, казва той, *ще разруши света”* (Дънов, Беседа от 2. IV. 1922 г.). *„Учение, което почива на патриотизъм, ще се разруши, то не почива на здрава основа”* (Дънов, Беседа, Сер. V, стр. 195.).

Самите негови последователи не отричат, че той е комунист, казвайки: *„Дънов е комунист, защото и Христос беше комунист”* („Отворено писмо”, стр. 6 на Архим. Евтимий. „Писма за дъновизма” стр. 51.)?!
А сам той казва: *„Социалистите, те ще оправят света, защото те искат свобода. Ама ще каже някой: как тъй, те разрушават? — Когато градите нова къща, не разрушавате ли старата?”* (Дънов, Беседа от VIII. 1915). И на друго място: *„Понеже се готвите за един свят на свобода — с тия стари форми и остарели мехове не можете да влезете в него, едва ще можете да припарите до неговата врата”* (Дънов, Беседа от VIII. 1915).

От дотук изложеното става съвсем ясно какво бъдеще ни приготовлява „учителят” на „Бялото Братство” Петър Дънов. Без съмнение това негово учение както в духовно, така също и в нравствено и политическо отношение ни готви едно гибелно бъдеще.

Нека да не се самозалъгваме, че само това що е в лагера на Дънов, е засегнато от неговата сатанинска отрова. Както виждаме от по-горе изнесените факти младежта, слушайки Дънов било то лично или по предание от свои другари, е тръгнала в нравствено отношение към една бездънна пропаст. Това е само начало на изпитанията. Ако ние стоим така със скръстени ръце, то още по-чудовищни работи ще има да видим и чуем. Това е началото на анархизма във всяко едно отношение.
Сега се предвижда създаването на закон за верите. Това, което е полезно за род и нация, трябва да се урегулира и остави да работи в рамките на закона, а верите като дъновизъм и на други разни неканени гости, които са дошли в милото ни отечество само за подстрекателство и развала, да се изхвърлят. Трябва да се гледа благото на нацията. Ако се залови някой човек по предварително начертан план да убие, откраднe или изнасили, нали самите закони по един или друг начин ограничават злосторниците!? Или пък ако някой си постави за цел със задушливи газове да унищожи цяло едно селище, няма ли да се стреснем и да се постараем да го обезвредим!? А дъновизмът е много по-опасен от което и да било друго престъпление, тъй като духовната зараза е много по-страшна и народната душа много по-мъчно се обеззаразява. Това настъпващо зло е гибелно и ще коства цялото ни национално съществуване. Това е язва, която разяжда народния организъм бавно, но сигурно. Бива ли още да стоим със скръстени ръце? Не, защото иначе това ще бъде ужасно престъпление от наша страна спрямо Бог и България.

Списание „Православен мисионер”, 1946 г., кн. 1.

(Православни будители предупреждават, че някои от източниците, които не са част от православните Писание и Предание на Църквата, съдържат, в някои пасажи от написаното, също подвеждаща и икуменическа агитация и водят към „алтернатива“, която е контролирана от същите богоборци иудеи. Достатъчно е да си спомним написаното в техните протоколи: „теза-антитеза-синтеза“)

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017